

14. december

Mie sad henne i skolen og tænkte på den samtale, hun havde haft med Julius på høløftet i går.

Først havde Julius på vanlig vis sagt "BØH" med høj stemme, så havde han sagt "Lille sprutskid", men så var Julius blevet så venlig og takkede mange, mange gange for hjælpen til risengrøden.

Det var blevet en god fest, fortalte han, og han var blevet gift med nisse-pigen Liselil, som sov endnu.

Alle gæsterne var draget af mod henholdsvis Fejø og Femø.

"Er du rigtig klog?", råbte Mie." Der er jo snestorm, de kan da ikke finde hjem over isen i det møgvej?"

"Ork jo", svarede Julius," nisser kan jo se igennem mørke og igennem sne, de er hjemme alle sammen".

"Hvor ved du det fra?", spurgte Mie.

”Vi aftalte, at de skulle sende hver en brevdue af sted fra både Fejø og Femø, når de var kommet hjem, og de to duer er lige landet med en lille hilsen, hvor der stod, at hjemfarten var gået godt.

Se, de sidder oppe i vinduet endnu de to brevduer, de venter på, at jeg sender en hilsen med tilbage”.

Mie havde kigget op til vinduet og der sad to søde små duer og puttede sig, som om de sov.

Mie vågnede op af sine drømmerier, da skoleklokken ringede.

Nu havde de fri fra skole, og det var bare om at komme hjem, for Mies far havde sagt, at han og mor muligvis ville køre med købmanden over isen til Bandholm i dag, for de skulle have købt julegaver og en masse andet i Maribo.

”Åh, må jeg ikke komme med”, tiggede Mie.

Nej, det kunne der slet ikke være tale om, det var alt for farligt, og de

skulle køre sammen med købmanden i hans bil over isen.

Det var en lang vej på 8 km, og den var lumsk og farlig.

Der kunne være våger, som gjorde isen usikker, det var ikke noget for børn.

Da det var blevet mørkt var Mies far og mor ikke kommet hjem endnu.

Pludselig kom centralmutterens søn Dan med en besked.

”Din far og mor kan ikke komme hjem i aften, det er blevet frygtelig tåget, så de kan ikke orientere sig over isen, de overnatter på hotel i Bandholm og forsøger at køre hjem i morgen”.